

Vándorcigányok az államszocializmusban

VND 986

Budapest

2012

Tartalom

Tartalom	2
Bevezetés	3
Fogalmi keretek	4
Történeti áttekintés	5
A cigányság az államszocializmusban	9
Ingázás, munkásszállások.....	11
Ingázás mint a vándorló életmód folytatása	19
Felhasznált Irodalom	23
Felhasznált Források.....	24

Bevezetés

Ha a már letelepedett cigányok társadalmi integrációjával kapcsolatos problémákat érzékeljük, még inkább foglalkoznunk kell a hazai vándorcigányok integrátlanságából adódó feszültségeket. De lehet-e egyáltalán a klasszikus értelemben vett vándorcigányokról beszélni Magyarországon az államszocializmus időszakában? A kérdést megválaszolni azért is nehéz, mert az általam vizsgálni kívánt idősokra érvényesen 1945-től az 1960-as évek elejéig alig van a cigányságra vonatkozó adat vagy feljegyzés. Mégis kirajzolódni látszik egy tendencia, jelesül az, ahogyan a századfordulótól egészen a rendszerváltásig hogyan szűnik meg a vándorló életmód a magyar cigány lakosság körében. Véleményem szerint az államszocializmus korszakában egy egészen egyedi jelenségről beszélhetünk – intézményesített, központilag irányított vándorlásról.

Ugyanígy megfigyelhető, hogy időben hogyan változott a cigányokkal kapcsolatos diskurzus is. Kezdetben a cigánykérdést egészen sokáig inkább rendészeti problémaként kezelték, semmint társadalmi problémaként. Csak a századforduló után lett a cigánykérdésből társadalmi kérdés. E dolgozat keretei között képtelenség lenne teljes egészében feldolgozni a magyarországi cigányság történetét, ezért én csak az 1893-as cigányösszeírástól számított közel 120 éves időszakot szeretném kiemelni, azon belül is különös figyelmet fordítani az államszocializmus időszakára. Jogos a kérdés, hogy miért pont az államszocializmus időszakát emelem ki ebből az időszakból, annak ellenére, hogy a cigányságra vonatkozó adatok, feljegyzések vagy hiányosak, vagy megbízhatatlanok. Ahogy erre számos, a témával foglalkozó szakirodalom is utal, ha vannak is a hazai cigányságra vonatkozó statisztikai adatok, közülük kevés megbízható. Ez nem azt jelenti, hogy egyáltalán nem használhatóak, azonban sok esetben fenntartásokkal kell kezelni az ilyen témájú kutatásokat és azok eredményeit. Ez leginkább a 1945 utáni kutatások eredményeire igaz, melyek eltérő módon próbálták mérni a cigány származásúak számát a magyar társadalmon belül, melynek következtében olyannyira eltérő eredmények születtek, hogy teljes biztonsággal nehéz pontosan megmondani, legfeljebb csak becsülni lehet a cigányok számának változását az adott korszakban.¹ Ezért is lenne nehézkes csak és kizárólag a statisztikai adatokra támaszkodva bemutatni a cigányság helyzetét ebben a korszakban. Éppen emiatt fordultam olyan írásos forrásokhoz, melyek segítségével

¹ Dr. Hoóz István: A cigány népesség számának alakulása. In: Statisztikai Szemle. 1987/2-3. sz.

teljesebbé válhat a kép.

Mielőtt részletesen ismertetném kutatásom eredményeit, egy rövid fejezetben definiálnám a „vándor cigány”, „kóbor cigány” fogalmát, utána pedig tennék egy rövid történelmi kitekintést a cigányság helyzetére vonatkozóan, és csak ezután mutatnám be az általam felhasznált forrásokat, majd azok vizsgálata során kapott eredményeket és az ezek alapján született következtetéseimet.

Fogalmi keretek

Ahogy azt már a bevezetőben is említettem, dolgozatom központi kérdése az, hogy az államszocializmus időszakában kialakult ingázó életmódot lehet-e a korábbi hagyományos vándorló életmód egy új alakváltozatának tekinteni? Azonban a kérdés megválaszolásához elengedhetetlen a „vándorcigány”, „kóbor cigány” fogalmának definiálása. Továbbá annak vizsgálata, hogy mennyiben fedí le ez a fogalom az angol szakirodalom használatos „traveller” kategóriát?

A különböző történelmi korokban különbözőképpen tekintettek a cigányokra. Hol szociális dimenzióban, hol pedig etnikai dimenzióban jelenik meg. Csalog Zsolt „Etnikum? Faj? Réteg?” című írásában részletesen foglalkozik ezzel a kérdéssel. Csalog szerint a többségi társadalom „faji, vagy fajinak elképzelt kritériumok” alapján gondolkodik a cigányokról. Végül arra a következtetésre jut, hogy ennél sokkal bonyolultabb a kérdés. „A való helyzet magában rejti mindhárom tényező elemeit. Cigányságunk, e tudatkivetülés útján valósággá realizálódó kategória tudományos leírásánál operálnunk kell mind etnikai, mind faji, mind pedig szociális fogalmakkal. Fontos azonban hangsúlyozni azt, hogy egyik sem abszolutizálható.”²

Ugyan nem csak a cigányságra volt jellemző a vándorló életmód, és annak ellenére, hogy a 19. századra már a cigányság nagy része felhagyott a vándorlással, a többségi társadalom a vándorló életmód képzetét a cigánysághoz rögzítette. . Így például azokat a cigányokat, akik csak szezonálisan, munkavállalás céljából költöztek egyik országrészből a másikba, összemosták a cigányok azon csoportjával, akik ténylegesen is vándorló életmódot folytattak.

² Csalog Zsolt: Etnikum? Faj? Réteg? Adalékok a cigányság fogalmához. In: Világosság, 1973/1. 41. oldal

Végezetül pedig szót kell ejteni az angol szakirodalomban bevett „traveller” kategóriáról is. Az angol szakirodalomban a cigányokat gyakran sorolják a „traveller” kategóriába, melyet ugyanúgy alkalmaznak a vándorló életmódot folytató írekre is. Éppen ezért javasolja Okeley a „Gypsy/Travellers” kettős elnevezés használatát, többek közt azért, mert a cigányok önmeghatározás céljából szívesebben használják a kevésbé pejoratív „Travellers” kategóriát.³ Pontosan ezen okból kifolyólag a két fogalom – „Travellers” és „vándorcigány” – nem feleltethető meg egymásnak.

A későbbiekben látni fogjuk, hogy a cigányság körében a klasszikus értelemben vett vándorló életmódot folytató csoportok az 1960-as évekre fokozatosan eltűntek. Azonban a korábbi vándorló, nomád életmódban gyökerező kulturális minták, szokások, hagyományok átörököződtek a későbbi generációkra. Dolgozatomban ezt a mozzanatot felhasználva próbálom bebizonyítani, hogy az államszocializmus korszakában kialakult ingázó életmód véleményem szerint a hagyományos vándorló életmód meghosszabbításának tekinthető.

Történeti áttekintés

Dolgozatomnak nem célja a magyarországi cigányság történelmének teljes feltárása, ugyanakkor a megértéséhez elengedhetetlen a történelmi háttér rövid ismertetése. Én csak a dolgozatom szempontjából fontos korszak társadalomtörténeti hátterét szeretném ismertetni.⁴

Nem állíthatjuk azt, hogy az évszázadok során nem voltak konfliktusok a hazai cigányság és a magyarországi települések nem cigány lakossága között, azonban ezek a konfliktusok megmaradtak helyi szinten. A konfliktusoknak számos okai voltak, ezek közül talán a legfontosabbnak a cigányok által folytatott vándorló életmód mondható. 18. századtól egyfajta elvárás volt mindenkiel szemben, hogy jól behatárolható helyet foglaljon el mind a fizikai, mind a társadalmi térben. Emiatt erősödhetett fel az idegenkedés a cigányok vándorló életmódjával szemben. Dupcsik ezzel kapcsolatban

³ Judith Okely: *The Traveller-Gypsies*. Cambridge, Cambridge University Press, 1983. 18-19. Vö. Royce Turner: *Gypsies and Politics in Britain*. In: *The Political Quarterly* 2000. 71/1. 68-77. oldal

⁴ Pl. Rostás-Farkas György-Karsai Ervin: *A cigányok története. Le romengi historia*. Budapest, Művelődési és Köznevelési Minisztérium – Cigány Tudományos és Művészeti Társaság 1992.

három kategóriát sorol fel, a ténylegesen vándorló, az időszakos vándorló és letelepedett életmódot folytató cigány népeiséget.⁵

Már a kezdetektől fogva számos speciális mesterséget űztek a cigányok – rácsfolva az elterjedt közvélekedésre, miszerint a cigányok elutasítják a munkát.⁶ Ugyancsak a cigányokkal kapcsolatos egyik tévhit, miszerint javarészt zenélésből élnek. Valójában a muzsikusi pálya a történeti időkben nem volt annyira elterjedt a körükben, szemben a fa- és, fémmegmunkálással, a vályogvetéssel, a kosárfonással stb.⁷

Ugyancsak nincs pontos adat arról, hogy valójában mennyi cigány is élhetett akkoriban Magyarországon. Ráadásul „(...) a 18. századra megszűnt az ország szétdaraboltsága, az állandó háborús állapot, egységesül és hatékonyabbá vált a közigazgatás.”⁸ Ennek következtében a cigányok által űzött mesterségekre egyre kevésbé volt szükség.

A felvilágosult abszolutista uralkodók, miközben racionalizálni és egyben civilizálni próbálták a magyar társadalmat, eljutottak a cigányság letelepítésének megfogalmazásához is. A Mária Terézia és II. József alatt született rendeletek a cigányok asszimilációját célozták, mely során, melynek megvalósításához akár totalitárius eszközöket is igénybe vettek volna az erőszakos asszimilációs és letelepítési célú politika sikeres megvalósításához. Többek közt ennek is köszönhető, hogy a 19. századra már letelepedett és felhagyott a vándorló életmóddal⁹

Az oláh cigányok megjelenésével még differenciáltabbá vált a magyarországi cigányság; és még jobban fragmentálta magát a cigányságot is, és – ahogy Dupcsik fogalmaz – kialakult egy sajátosan kettős kép a magyarországi cigányságról. Ennek ellenére a 19. század lényegében különösebb társadalmi konfliktusok nélkül telt el – legalábbis nem maradtak fent olyan dokumentumok, amelyek, példának okáért akár cigányellenes atrocitásokról, akár a cigányság kriminális aktivitásáról szóltak.

Az 1867-es kiegyezés után létrejött dualista államrendezkedés, annak ellenére, hogy polgárosította és modernizálta a társadalmat, egy sor társadalmi feszültségek megerősített, illetve kitermelt az országon belül. Az emancipációs törvény az egyéni jogok

⁵ Dupcsik Csaba: A magyarországi cigányság története. Történelem a cigánykutatások tükrében, 1890-2008. Osiris Kiadó, 2009. 43-44. oldal

⁶ Nagy Pál: A magyarországi cigányok korai története (14-17. század)
http://www.tte.hu/_public/ttorszkonf/korai.rtf Utolsó elérés: 2012. április 15.

⁷ Nagy Pál: Uo., Kemény István (szerk.): A romák/cigányok és a láthatatlan gazdaság. Budapest, Osiris Kiadó-MTA Kisebbségkutató Műhely, 2000. 10. oldal

⁸ Dupcsik Csaba: Id. mű, 49. oldal

⁹ Sir Angus Fraser: A cigányok. Budapest, Osiris Kiadó, 1996. 194. oldal

tekintetében megadta, de kollektív jogok tekintetében megtagadta az egyenjogúsítást a nem magyar lakosság számára. Azonban a legnagyobb probléma az volt, hogy nem állt rendelkezésre megbízható adatok a cigányságra és a cigányság helyzetére vonatkozóan.

Hieronym Károly belügyminiszter éppen ezért 1893-ban elrendelte a cigányok összeírását Magyarországon. A kutatást a Központi Statisztikai Hivatal végezte, Hermann Antal, a Néprajzi Társaság létrehozójának a vezetésével. Ennek köszönhetően temérdek adat gyűlt össze az akkori Magyarországon élő cigányságról. Továbbá – és a téma szempontjából ez a legfontosabb – Hermann a kutatási eredményekre hivatkozva a következőket állapította meg a cigányságról: nagy részük magyar anyanyelvűnek vallja magát, többségük letelepedett életmódot folytat,¹⁰ de egy csoportjukra jellemző a csavargás, a nomád életvitel. (Számos más forrásból származnak adatok a cigány népesítésre vonatkozóan. Már 1873-ban is volt egy cigány összeírás, továbbá a népszámlálások adatsorai között is találhatunk a cigányságra vonatkozó adatokat, azonban az adatok rendkívül eltérőek, mivel a népszámlálások alkalmával anyanyelv szerint végezték el az összeírást.)¹¹

A századfordulótól azonban a magyarországi cigányság helyzete egyre rosszabbá vált. Korábban is léteztek a cigányokkal szembeni tévképzetek és hiedelmek („embert esznek”, lopnak stb.), azonban a 20. század elejétől kezdve ezek egyre felerősödtek. Egyre erőszakosabb bűncselekményekkel hozták kapcsolatba a cigányokat – rablással, gyilkosságokkal. Fordulópontnak tekinthető a magyarországi cigányság történetében a dánosi rablógyilkosság, hiszen általa addig mélyen rejtőző társadalmi problémák, feszültségek kerültek a felszínre.¹² Nem arról van szó, hogy korábban ne lett volna kérdés a hazai cigányság helyzete, azonban arra, mint rendészeti, egészségügyi, illetve oktatási-nevelési problémaként tekintettek.¹³ Pontosan ezen okokból kifolyólag kapott az eset hatalmas sajtóvisszhangot, aminek eredményeként maga a cigánykérdés is átkerült a rendészeti, bűnmegelőzési síkról az osztársadalmi problémák körébe.¹⁴ Arról nem is

¹⁰ Összesen 274 940 cigány élt akkor Magyarországon, ebből 243 432 letelepedett, 20 406 huzamosabb ideig tartózkodott egy helyben, 8 936 pedig vándorcigányként volt számon tartva (Dupcsik 2009, Gaál 2007.)

¹¹ Mezey Barna (szerk.): A magyarországi cigánykérdés dokumentumokban 1422-1985. Budapest, Kossuth Könyvkiadó, 1986. 20-21. oldal, Sir Angus Fraser: Id. mű: 195. oldal.

¹² Gaál György: A dánosi rablógyilkosság – és ami mögötte van. In: Médiakutató, Budapest, 2007.

¹³ Kálmán András: A magyar cigányok problémája Társadalmi Szemle 1946. 8-9. sz.

¹⁴ Gaál György már idézett tanulmányában részletesen foglalkozik az esetről beszámoló rendőrségi jelentésekkel és a vidéki illetve a fővárosi sajtóban megjelent írásokkal. Ezeken az írásokon keresztül megfigyelhető az a folyamat, ahogyan a korabeli magyar társadalom mintegy rádöbben a kérdés súlyosságára

beszélve, hogy a különböző korszakokban a „cigány” fogalmának meghatározása is eltérő – hol szociális dimenzióban, hol etnikai dimenzióban jelenik meg.

Természetesen az eset csak jobban elmélyítette az előítéleteket a többségi társadalomban a cigányokkal szemben, ugyanakkor a kormányzati illetékesek továbbra is inkább közigazgatási kérdésként kezelték a cigányok ügyét.¹⁵ A helyzetet tovább rontotta az egyre felgyorsuló iparosodás és urbanizáció is. Szociológiai közhely, hogy az iparosodás során olyan gyorsan zajlottak le mélyreható változások a társadalmi struktúrában, hogy azzal a korabeli magyar társadalom pauperizált rétege – köztük a magyarországi cigányság nagy része – nem tudott lépést tartani, melynek következtében egyre jobban leszakadtak, és kerültek még inkább a társadalom peremére. A cigányok helyzetét tovább rontotta, hogy az általuk üzött korábbi mesterségek – amik java része amúgy is megkívánta a vándorló életmódot – piaca tovább szűkült. A cigányok rendre kimaradtak a földosztásokból, és az ipar sem volt képes felszívni a munkanélkülivé vált cigányok többségét.

A 1893-ashoz hasonló összeírás később nem született, sőt, az 1941. évi népszámlálásig a statisztika nem is foglalkozott a cigányokkal¹⁶, ezért nehéz lenne pontosan megmondani, hogy mekkora arányban voltak az asszimilálódottak, letelepedettek és a továbbra is alkalmi munkákból élők, gyakran lakóhelyet változtatók száma a cigány lakosságon belül, és általában véve is csak becsülni lehet a cigány lakosság számát.¹⁷ Ráadásul a különböző rendeletek is csak a kóbor életmódot folytató egyénekre, legfőképp cigányokra vonatkoztak, tehát a röghöz kötés politikájáról továbbra sem mondtak le. A cigányok deklasszálódásának az egyik oka az volt, hogy egyrészt a társadalom semmilyen szolidaritást nem mutatott feléjük, sőt, káros, a társadalomra veszélyes csoportként tekintettek rájuk.¹⁸ Valószínűleg ennek is köszönhető, hogy a cigányok elhurcolását a második világháború alatt többé-kevésbé tétlenül és részvétlenül nézte a magyarországi társadalom.¹⁹

Összefoglalóan megállapíthatjuk, hogy a cigányok ügyét újra rendészeti,

és arra, hogy a cigányok helyzetén pusztán rendészeti intézkedésekkel nem lehet javítani, az ilyen irányú megközelítés csak tüneti kezelés, de megoldás.

¹⁵ Mezey Barna (szerk.): Id. mű 26. oldal

¹⁶ Az 1941. évi népszámlálás a cigányokat nemzetiségként kezelték.

¹⁷ Dr. Hoóz István: Id. mű: 228. oldal

¹⁸ A cigányokkal szembeni előítéletekről és az akkori cigányellenes közbeszédről részletesebben lásd Karsai László: A cigánykérdés Magyarországon 1919-1945. Út a cigány Holocausthoz. Cserépfalvi Könyvkiadó, Budapest 1992. 31-53. oldal

¹⁹ Csalog Zsolt: A cigányság a magyar munkaerőpiacon In: Szociológiai Szemle 1993/1. 29-35.

közigazgatási, egészségügyi stb. ügyként kezdték el kezelni, a figyelmet elsősorban a kóbor életmódot folytató cigányokra összpontosítva.

A cigányság az államszocializmusban

1945 után a faji megkülönböztetésen alapuló rendeletek, törvények érvényüket veszítették. Ezzel megteremtődött a jogegyenlőség – a munkához, tanuláshoz stb. biztosított lehetőségek tekintetében. Elméletileg. Azonban önmagában a jogegyenlőség nem számolta fel automatikusan a társadalmi egyenlőtlenségeket

Az 1945 utáni földosztásból a cigányok nagy része ismét kimaradt.²⁰ Ennek több oka is volt. Egyrészt maga a rendelet szabta keretek közé nem fértek be, másrészt a cigányság zöme sohasem kötődött igazán a mezőgazdasághoz – kivéve a már mezőgazdaságban dolgozó, asszimilálódott cigányokat.²¹ Természetesen az extenzív iparosításnak és a különböző újjáépítési munkálatoknak és a jelentős számú építőipari beruházásoknak köszönhetően a piac szívóhatása az ország minden pontját elérte, azonban ez közel sem érintette a cigányság egészét.²² Legkézenfekvőbb oka lehetne ennek, hogy a cigányok nagyon szétszórtan éltek Magyarországon, tehát egyes régiókban élő cigány közösségek az ipari munkahelyek távolsága miatt a közelben lakó cigányokkal szemben hátrányba kerülhettek a munkaerőpiacba bekerülést tekintve. Ahogy erre Havas is rávilágít, ennél sokkal árnyaltabb volt a helyzet, ugyanis a hagyományok és életformák különbözősége legalább ekkora, hanem erősebb hatást gyakorolt a cigányok helyzetére.

Egy 1946-os tanulmányban arról olvashatunk, hogy a magyarországi cigányok – elsősorban a „kóbor cigányok” – felemelkedéséhez vezető egyetlen járható út az iparba való becsatornázásuk. A szerző azt is hozzáteszi, hogy az egyenlő jogok mellett biztosítani kell számukra a nemzetiségi jogokat, javítani kell az iskoláztatásukon, lévén a cigányok nagy része iskolázatlan, szakképzetlen, analfabéta, valamint szükség van felvilágosító munkára mind a magyar sajtóban, mind a hazai iskolarendszeren belül, hogy megszüntessék a cigányokkal szemben élő előítéleteket a magyar társadalomban.²³

Valójában a program megfogalmazását tett nem követte. Egészen a hatvanas évek

²⁰ Csalog Zsolt: Id. mű 21. oldal

²¹ Mezey Barna (szerk.): Id. mű 37. oldal

²² Havas Gábor: Foglalkozásváltási stratégiák különböző cigány közösségekben In: Andor Mihály (szerk.) Cigányvizsgálatok. Művelődéskutató Intézet, Budapest 1982. 182. oldal

²³ Kálmán András: A magyar cigányok problémája. In: Társadalmi Szemle 1946. 8-9. sz. Egyébként

elejéig tulajdonképpen nem foglalkoztak a cigányokkal. A cigány lakosság lélekszámára vonatkozó pontos számadatok sem állnak rendelkezésre az 1945 és 1961 közötti időszakból. Legfeljebb a megyei szinten egészségügyi, rendészeti stb. célból készült jelentések adataira lehet támaszkodni, azonban ezekből nem kaphatunk teljes képet a cigányság helyzetéről abban az időszakban.²⁴

Azonban egy másik tanulmány nyomán kiderül, hogy a nyilvánosság előtt ugyan nem, de valójában komolyan foglalkoztak a cigányság kérdésével. Természetesen ismét rendészeti szemszögből tekintettek a problémára, figyelmen kívül hagyva a társadalmi szempontokat. Erre talán a legjobb bizonyíték Purcsi Barna Gyula által bemutatott ún. fekete személyigazolvány bevezetésének előzményei és utóhatásai.

1953-ban készült rendőrségi cigányösszeírás. Ennek előzménye, hogy a BM ugyan folyamatosan foglalkozott a vándorcigányok kérdésével. 1953. augusztus 26. egy BM előterjesztés javasolja a lakosság igazolvánnyal való ellátását a következő okokból: „a) a lakosságnak kevesebb okiratot kellene évenként beszereznie, b) kevesebb munkája lenne hatóságainknak, c) meg lehetne nehezíteni az osztályellenség, az imperialista ügynökök és a bűnözők káros tevékenységét, d) megkönnyítené az államvédelmi, a biztonsági szervek munkáját a határövezetben és a kiemelt városokban, ahonnan a nem kívánatos elemeket jobban távol lehetne tartani.”²⁵ Eredetileg csak két változata volt az igazolványnak, egy állandó (5 évig érvényes) és egy ideiglenes. Azonban, mint az 1953-as rendőrségi cigányösszeírást követően – annak ellenére, hogy a statisztika szerint a cigány lakosságon belül a „kóborok” száma alacsony²⁶ – végül 1955-ben elrendeli, hogy a „kóbor elemek” – itt egyértelműen cigányokra gondolnak – külön igazolványt kapjanak, az ún. „fekete igazolványt”. Hozzá kell tenni, hogy az állandó igazolványok kiadásának feltételeit – mint pl. anyakönyvi kivonat, lakóhely bejelentésének elmulasztása stb. – sokan, köztük cigányok nem tudták teljesíteni, így életmódtól függetlenül ők is ilyen igazolványra voltak jogosultak. Ha ez egyértelműen nem is volt kimondva, de elsősorban a „szerző-mozgó”²⁷ életmódot folytató cigányok röghöz kötéséről volt szó. Így tehát ez a stigma olyan cigányokra is rásült, akik egyébként telepen laktak és egyáltalán nem folytattak vándorló

²⁴ Például: Szatmár-Bereg vármegye cigánykérdésről tartott ülésének jegyzőkönyve 1948. június 23. Mátészalka, Szatmár-Bereg vármegye törvényhatósági bizottsági ülésének jegyzőkönyvi kivonata 1948. október 27. Mátészalka stb. In: Nagy Pál (szerk.): Források a magyarországi cigányság történetéből (1758-1999). Szent István Egyetemi Kiadó, Gödöllő, 2011.

²⁵ Purcsi Barna Gyula: Id. mű.

²⁶ Purcsi Barna Gyula: Uo.

²⁷ Havas Gábor: Id. mű. 182-189. oldal

életmódot, legfeljebb munkavállalás céljából utaztak.

Az 1956-os forradalom amúgy is az országra irányította a külföld figyelmét, így egy a faji megkülönböztetésen alapuló igazolvány egyre terhesebbé vált a hatalom számára. Ráadásul nem csak a cigányok érezték igazságtalannak a megkülönböztetést,²⁸ hanem már tanácsi szinten is a módszer ellen érveltek, és javasolták a kettős igazolványok rendszerének felszámolását. Ezt követően egymást érték a beadványok, javaslatok és a kérdés körül kialakult viták. Ráadásul a cigánykérdés a nyilvánosság egy másik szférájába kezdett el átcúszni, tehát már nem csak a rendszeren belüli politikai diskurzusról volt szó. Persze a „kóbor elemek” kérdése továbbra sem sikkadt el, csak egészen más irányból közelítették meg a kérdést. A hosszas vitát követően 1963-ra végül a fekete igazolványok intézményét megszüntették, a már kiadottakat lecserélték.²⁹

Ingázás, munkásszállások

A fent leírtak természetesen nem jelentik azt, hogy ezzel megszűnt volna az érdeklődés a vándorcigányok ügye iránt. Sőt, nem csak az ő ügyük, hanem általában a magyarországi cigánylakosság ügyével kapcsolatban is egyre élénkebb diskurzus alakult ki mind a tudományos, mind a politikai színtéren. Előbbi esetben érdemes megemlíteni az 1957-ben felállított Magyarországi Cigányok Kulturális Szövetségét, ami azonban sok szempontból a cigányság helyzetének javítására tett sikertelen próbálkozásnak bizonyult – vagy legalább is a politika annak ítélte –, ezért egy 1961-es MSZMP PB határozatban ennek a szervezetnek a felszámolása mellett foglaltak állást.³⁰

A politikai diskurzus felélénkülésének kezdeteire jó példa Vendégh Sándor „A magyarországi cigánylakosság között végzendő munka időszerű feladatai” című előadása a Művelődési Minisztérium Nemzetiségi Osztályának értekezletén. Egyértelmű az állásfoglalás amellelt, hogy a cigánykérdés szerinte nem nemzetiségi kérdés.³¹ Külön kitér

²⁸ Belügyi Szemle, 1963/4. 75. oldal Id. Purcsi Barna Gyula: Id. mű.

²⁹ Az mindenképpen érdekes tény, hogy a bordó igazolványok egy külön rovatába továbbra is vezetni szerették volna, hogy az igazolvány birtokosa milyen bánásmódban kell, hogy részesüljön, azonban ezt a javaslatot, akárcsak a vándorcigányok összeírását, elvetették. Vö. Purcsi Barna Gyula: Id. mű.

³⁰ A cigánylakosság helyzetének megjavításával kapcsolatos egyes feladatokról. Az MSZMP KB PB határozata 1961. június 20. In: Mezey Barna (szerk.): Id. mű 240-242. oldal, valamint Dupcsik Csaba: Id. mű 140. oldal

³¹ Vendégh Endre: A magyarországi cigánylakosság között végzendő munka időszerű feladatai (előadás). 1959. november 13. Budapest In: Nagy Pál (szerk.): Id. mű.

a cigányság belső differenciálódásra, lakóhelyi sajátosságaiból adódó különbségekre, különös tekintettel a továbbra is jelentős számban vándorló életmódot folytató cigányokra. Továbbá különös figyelmet szentel a cigányság elmaradottságára az iskolázott és az egészségügy terén, amelyek mind gátló tényezői a munkavállalási esélyeiknek, nem beszélve a kulturális különbségekről.³² Külön figyelmet érdemel, hogy egyre nagyobb jelentőséget tulajdonítanak a magyar társadalomban élő előítéletek felszámolásának.

Ezzel párhuzamosan tovább nőtt a magyarországi cigányok áramlása a munkaerőpiacra. Az egyre fokozódó építőipari beruházások – infrastrukturális fejlesztések, újjáépítési munkálatok – valamint az extenzív iparosítás követően megszorodó üzemek egyre több szakképzetlen munkaerőt igényeltek, amiből hatalmas hiány volt Magyarországon. Mivel a cigányok jelentős része szakképzetlen volt és alacsony iskolai végzettséggel rendelkezett, kézenfekvő volt, hogy az ipar és a vállalatok a cigányok köréből fogja pótolni a hiányt. Azonban ez egy nagyon hosszú és konfliktusokkal tűzdelt folyamat volt. Mint ahogy erre már korábban is utaltam sok település is messze esett az újonnan keletkezett munkahelyektől, ahova az eljutást csak hosszú utazásokon keresztül lehetett megoldani.

Még mielőtt az így kialakult életmód részletes ismertetésében és annak hosszú távú, még a rendszerváltás utáni Magyarország cigány lakosságára is kiható hatásait ismertetném, egy rövidebb gondolat erejéig rátérnék a cigányok lakáskörülményeire.

Az 1961. évi MSZMP KB határozat rendelkezett a cigánytelepek megszüntetéséről. Mivel pontos adatok nem álltak rendelkezésre, hogy az országban hol és mennyi telep létezett, 1964-ben az Építésügyi Minisztérium vezetésével megkezdődött a telepek összeírása. Az akkori összeírás eredményei alapján jól látható, hogy a legtöbb telep az Észak-Magyarországi és a Dél-Dunántúli Régióban volt található.³³

Az MSZMP KB Agitációs és Propaganda bizottságának tett 1968-as jelentés tanúsága szerint beindult a telepfelszámolás és a Városügyi és Építésügyi Minisztérium és az Országos Takarékpénztár hathatós munkájának köszönhetően egyre több lakás épült fel. 1965-1967-ig a kedvezményes akcióban felépült, kedvezményes lakások csaknem felébe költözhetek cigányok.

³² Vö: A Győr-Moson-Sopron Megyei Tanács VB. Munkaügyi Osztály feljegyzése a cigányok munkaügyi helyzetéről 1960. május 6. Győr In: Nagy Pál (szerk.): Id. mű.

³³ A telepek térbeli eloszlására és azok számára vonatkozó adatokat részletesebben lásd Kertesi Gábor-Kézdi Gábor: A cigány népesség Magyarországon. Dokumentáció és Adattár. socio-typo, Budapest 1998. 119-125. és 297-313.

Azonban a programmal kapcsolatban az egyik legnagyobb gond az volt, hogy ezek a tanácsi lakások, házak – csökkentett értékű, „Cs” lakások – ugyan a telepekhez képest magasabb komfortfokozattal rendelkeztek, mégis elmaradtak a települések lakásainak átlagos színvonalától. Továbbá a lakásépítések üteme is lassú volt, a jelentés számításai szerint ezzel az ütemmel közel 70 évbe telt volna a teljes telepfelszámolás.³⁴ TEZen túlmenően ekkor még a cigányok munkaerő-piaci beágyazottsága is elmaradt attól a szinttől, ami feltétele lehetett volna az ütem fokozásának. Ráadásul a korábban is sok gondot okozó egészségügyi problémák továbbra is megmaradtak, ami továbbra is rontotta a telepen lakó cigányok helyzetét. Ugyanakkor koordinációs nehézségek is voltak a folyamat során, mivel nem mindenhol hajtották vagy csak részben hajtották végre a rendeleteket, határozatokat.³⁵ Arról nem is beszélve, hogy a „kétoldali nevelőmunka” majdhogynem teljesen sikertelen volt, továbbra sem sikerült megszüntetni a cigányokkal szembeni előítéleteket és diszkriminációt.

Ezt a jelentést követte az MTA Szociológiai Kutatóintézet 1971-es reprezentatív felmérése. E felmérés szerint Magyarországon a hetvenes évek elején 320.000-re becsülték a cigánylakosság számát.³⁶ Az 1974-es MSZMP KB jelentés szerint a lakásépítés egyre gyorsabb ütemben halad, egyre több cigány család számára teremtnének meg a feltételek az életszínvonal javulásához, növekszik az iskolázottsági szint a cigánylakosságon belül valamint a munkahelyi diszkrimináció is eltűnő félben van. De a jelentés kiemeli – ami egyébként olyannyira jellemző az akkori politikára –, hogy dacára a fent említett sikereknek, még mindig vannak problémák, sőt, azok egyre csak nőnek (egészségügyi problémák, oktatásból való kimaradás stb.). Általánosságban a cigányok lakáshelyzete nem javult, és a társadalmi beilleszkedés továbbra is lassú volt – nem dolgoztak, megtartották korábbi életformájukat stb..³⁷ Ez elsősorban annak volt köszönhető, hogy a cigány lakosság nagy része falun élt, ahol javarészt csak a mezőgazdaságban volt lehetőség elhelyezkedni, szakképzettség hiányában jobbára csak napszámosként vagy bér munkásként.³⁸ Azonban a technikai fejlődés egyik hatása a cigány munkások kiszorulását eredményezte a

³⁴ A cigánylakosság helyzetének javításával kapcsolatos egyes feladatok végrehajtásának tapasztalatairól. Az MSZMP KB Agitációs és Propaganda Bizottságának állásfoglalása. 1968. június In: Mezey Barna: Id. mű 245.

³⁵ Uo. 248. oldal

³⁶ dr. Hoóz István: Id. mű 230. oldal

³⁷ A Magyarországon élő cigánylakosság helyzetéről. Az MSZMP KB Agitációs és Propaganda Bizottságának állásfoglalása 1974. június 11. In: Mezey Barna: Id. mű 251. oldal

³⁸ Bársony János. 1981 Fővárosi cigány dolgozók az építőiparban Népművelési Intézet, Budapest, 1981. 20. oldal

mezőgazdaságból. Így gyakorlatilag egyetlen megoldás maradt a cigányok számára, mégpedig az nehéz- illetve építőiparban való munkavállalás.

Érdemes megemlíteni, hogy a sokszor – akár MSZMP KB jelentésekben is – hangsúlyozott kettős nevelőmunka korántsem volt annyira sikeres. Egy 1974-ben készült jelentés szerint annak ellenére, hogy az állam igyekezett javítani a cigányok helyzetén, a cigánylakosság oldaláról az állampolgári kötelezettségek teljesítése elmaradt – pl. lakáshitel törlesztés, szabálysértések stb.³⁹

Persze nem csak a politikai körökben volt elterjedt ez a vélekedés. 1979-re ugyan javult a cigányok helyzete, mind az oktatást, mind az egészségügyet valamint a foglalkoztatást tekintve,⁴⁰ de, elsősorban a lakásépítési akciók kapcsán, nőtt a magyar társadalom cigányokkal szembeni ellenszenvé. Egyre inkább elterjedt a köztudatban az a megállapítás, ami például akár a tanácsok beszámolóiban is megjelent, hogy „a cigányok a kötelességeiket nem akarják teljesíteni”, ellenben „jogaikat előszeretettel hangoztatják”, továbbá a nagyobb segélyezés, juttatás reményében igyekeztek helyzetüket a valóságosnál sokkal rosszabbnak felmutatni.⁴¹ 1980-ban, Hann Endre *Egy rémhír nyomában* című tanulmányában egy viszonylag újnak mondható jelenségre hívta fel a figyelmet, miszerint „(...) a társadalom többsége feltételez egy 'cigány párti' preferenciarendszert, mely a cigánycsaládokat a magyarokkal szemben is, s azok kárára előnyökben részesíti.”⁴²

Szintén nagyon fontos, hogy ugyan 1964 és 1978 között lezajló telep-felszámolási munkák, „cs” ház építések részint sikeresnek mondhatók – korábban telepen élőknek valamivel több, mint fele költözött új lakásba, azonban azt már nem vizsgálták meg, hogy az így bekövetkezett lakóhely-változtatás révén hogyan változott a cigányok helyzete.⁴³ Vagyis a hosszú távú következményekkel nem számoltak a program során. A cigány lakosok szegregáltsága ugyanúgy megmaradt, függetlenül attól, hogy hova költöztek át vagy költöztették át őket.

Az világosan látszik, hogy a „kóbor elemek” kérdése fokozatosan eltűnik a politikai diskurzusból.⁴⁴ Ez valószínűleg annak volt köszönhető, hogy, amint azt láttuk, 1979-re a

⁴⁰ A jelentés adatait részletesebben lásd: A Magyarországi cigánylakosság helyzetéről. Az MSZMP KB Politikai Bizottság Határozata. 1979. április 18. In: Mezey Barna: Id. mű: 265-275. oldal

⁴¹ A Városi Tanács VB. Titkárságának beszámolója a városi cigányságnak helyzetéről. 1977. november 25. Szentes In: Nagy Pál: Id. mű 385. oldal

⁴² Demszky Gábor: „Cs” In: Kritika 1980/10. 18. oldal.

⁴³ Demszky Gábor: Id. mű 19. oldal

⁴⁴ Érdekes lenne megvizsgálni a korabeli sajtómegjelenéseket is ebben a témában, azonban e dolgozat keretei ez már nem fért bele.

munkaképes férfi cigányok 80-90%-a dolgozott valamilyen formában (állandó vagy idegénymunka).

A 1980-as évektől kezdve azonban lelassultak az építőipari beruházások és a recesszió előjelei már akkor jelentkeztek az iparban. Ennek köszönhetően a 80-as évek második felére a cigányok nagy része munkanélkülivé vált, főleg amiatt, hogy a korábban indokolatlanul nagyszámban foglalkoztatott szakképzetlen munkaerőt az ipar már nem tudta tovább eltartani. A megfelelő szakképzettség hiányában a cigányok teljesen kiszolgáltatottá váltak és ők voltak az elsők, akiket elbocsájtottak munkahelyükről – szemben a nem cigány lakossággal. Azonban a rendszerváltást követő recesszió viszont, ha nem is ugyanolyan mértékben, de már mindenkit érintett, tömegesen kerültek az emberek az utcára. És tulajdonképpen ezzel a mozzanattal válik teljessé a kép.

Ugyanis az államszocializmus a cigányság hátrányos helyzetét, köztük a vándorló életmódot folytató cigányokét, csak tünetileg kezelte vagy próbálta kezelni. Hiába voltak a cigányok felemelését célba vevő stratégiát átfogóak és terjedtek ki az oktatás, egészségügy, lakáshelyzet stb. területére, azonban – mint ahogy erre már korábban is utaltam - a kidolgozott programok végrehajtása annyira koordinálatlan volt, hogy MSZMP KB és PB határozatokon túl a tanácsi intézkedéseknél elakadtak. Ráadásul sokszor nem is voltak összhangban a valóságos helyzettel.

Arról nem is beszélve, hogy a munkahelyek még az extenzív iparosítás és a számos építőipari beruházás ellenére is messze estek azoktól a településektől, ahol a telepen élő cigányok laktak. A vándorcigány életmód felszámolására tett kísérletek közül talán az egyik legsikertelenebb az volt, hogy megfelelő engedélyek ellenében ugyan, de engedték a „szerző-mozgó” cigányoknak, hogy nagyjából hasonló viszonyok között folytathassák a kereskedő életmódot. Azonban hosszú távon az ő esetükben is elkerülhetetlen volt az ipari foglalkoztatás. Ilyen esetek voltak a helyi élelmiszeripari vállalatok, tsz-ek illetve IKV-k alacsony presztízsű munkakörei, amik jobbára csak idegénymunkát jelentettek. Ily módon ezek a munkák nem garantálhatták a sikeres társadalmi és munkaerő-piaci integrációt. Ráadásul ezek a munkák természetükből fakadóan nagyobb szabadságot engedélyeztek, így tulajdonképpen csak konzerválták a cigányok korábbi életmódját.⁴⁵ Ez a réteg, ahogy azt Havas is megállapítja, különösen nehezen tudott beilleszkedni a nagyipari vállalatok által kínált munkahelyeken, mivel a tradíciók és családi kötöttségek náluk sokkal

⁴⁵ Havas Gábor: Id. mű 188-189. oldal

erősebbek, mint a munkakörnyezetben szocializálódott cigányok esetében, sokkal inkább ki van szolgáltatva a munkaerőpiac szeszélyeinek.

Ugyan az említett réteg csak egy vékony kis szelete a cigányságnak, nem szabad megfeledkezni azokról a cigányokról, akik korábbi hasonló életmódjukat feladva telepre, majd jobb esetben a telepfelszámolás útján új lakásokba kerültek. Az ő esetük azért is különös, mert ugyan a vándorló életmóddal ugyan felhagytak, egészen pontosan kénytelenek voltak felhagyni, de a munka-erőpiaci kereslet és kínálat eloszlásának egyenetlenségéből fakadóan kénytelenek voltak ingázásra adni a fejüket, mely ingázás véleményem szerint a korábbi vándorló életmód újfajta alakváltozatának tekinthető.

Ez többféleképpen nyilvánult meg. Szerencsésebb esetben állandó munkahellyel rendelkeztek így csak egy adott irányban kellett ingáznium lakóhelyük és a munkahelyet biztosító település között – természetesen a legnagyobb felszívó erővel Budapest rendelkezett.⁴⁶ Kevésbé jobb esetben viszont, és ez többek közt a brigádbér rendszeréből adódóan, gyakran változtatták a munkahelyüket. Ezt visszaszorítandó úgy rendelkezett az akkori vezetés, hogy három vagy annál több alkalommal munkahelyet, vállalatot változtató munkások újabb munkavállalás esetén csak a legalacsonyabb bérezési kategóriába kerülhettek. Ez elsősorban a cigányok röghöz kötésének céljából született rendelet volt. Továbbá igyekeztek minél homogénebb brigádokba beosztani őket, ami pedig ismét a szegregálódást eredményezte.⁴⁷

Általánosságban véve a „maszekolás” a ’70-es évek vége felé már egyre kevésbé volt jellemző, ennek ellenére viszonylag gyakori volt a cigány munkavállalók körében. Főleg azokban az időszakokban, például a munkahely-változtatás időszakában, amikor nem rendelkeztek a cigányok állandó keresettel.⁴⁸ Annyiban vitatkozni lehet Csalog Zsolt azon megállapításával, hogy a cigányok teljesen kiszorultak a második gazdaságból. Ugyanis a maszekolás, a munkatársak illetve a szaporodó magánmegrendelések által lehetőség nyílt számukra is a második gazdaságba való bekapcsolódra.⁴⁹ Az tény és való, hogy a háztáji gazdálkodás lehetősége csak a cigány lakosság kis szeletének adta meg, mivel saját földdel csak kevesen rendelkeztek. Az is igaz ugyanakkor, hogy még így sem biztos, hogy többletjövedelemre tehettek szert, egyrészt azért, mert ennek az ingázó, brigád

⁴⁶ Elég csak a Szabolcs-Szatmár-Bereg-megye és Budapest vonal között közlekedő munkásokat szállító vonatra gondolni, mely „fekete vonat” nevet kapta.

⁴⁷ dr. Bársony János: Id. mű 11-12. oldal

⁴⁸ Havas Gábor: Id. mű 192. oldal

⁴⁹ Vö. Havas Gábor: Id. mű 192-193. oldal illetve dr. Bársony János: Id. mű 11. oldal

életmódnak velejárója volt egy olyan életvitel, melynek során az így szerzett többletet felélték. Másrészt pedig a gyermekvállalásbeli sajátosságoknak köszönhetően a megkeresett pénz majdnem teljes egésze felaprózódott a háztartás tagjai között.

A fentiekben leírtak elsősorban a férfi cigány munkavállalókra volt igaz. A nők esetében egészen más volt a helyzet. Az a tény, hogy arányait tekintve a munkásszállásokon a cigány női munkavállalók felülreprezentáltak voltak, arra engedne következtetni, hogy lényegében nem volt eltérés a cigány és nem cigány származású női munkavállalók helyzete között. Ezzel szemben ez korántsem volt igaz. Egyrészt sok esetben a magas gyerekszám miatt nem vállalhatták a cigány nők az utaztatást a távoli munkahelyekre. Ugyan ez megoldható lett volna a gyermekek különböző szociális intézményekben (óvoda, bölcsőde stb.) elhelyezésében, azonban itt egy újabb „falba” ütköztek. Egyrészt az ilyen intézmények száma alacsony volt azokon a településeken, ahol a cigányok laktak, ebből adódóan azok már nem tudtak több gyermeket befogadni. Ha volt is hely, akkor is diszkriminálták őket. Másrészt pedig a cigány közösségeken belül meglévő tradíciók is gátolták a nők munkaerő-piaci integrációját.⁵⁰

Még mielőtt rátérnék az utazási körülmények és ezek mentén kialakult szokások stb. ismertetésére, előtte mindenképpen szólni kell a munkásszállói életforma sajátosságairól és arról, hogy milyen helyet foglaltak el a cigány munkavállalók ebben a környezetben.

Egyrészt szoltam már arról, hogy igyekeztek minél homogénebb ipari brigádokat alkotni, ami fokozta a szegregáltságot. Azonban a munkásszállási élet körülményeiről és hatásairól még nem esett szó. A munkásszállások sokszor ugyan magasabb komfortfokozattal rendelkeztek, mint azok a putrik vagy telepi lakások, melyekről a cigány munkások többsége származott. Tehát a lakáshelyzet szempontjából ez egyfajta előrelépésnek volt tekinthető. Azonban a munkásszállások java része nagyon alacsony komfortfokozatú volt, így gyakorlatilag ez csak mérsékelt javulást hozott ebből a szempontból – a nem cigány lakosság esetében egyértelműen visszalépésről beszélhetünk az esetek döntő többségében.

Ugyanakkor a munkásszállásra bekerülve azonnal találkozniuk kellett a többségi társadalom előítéleteivel. Gyakori volt, hogy a cigányokat külön emeleteken vagy épületrészekben helyezték el, amelyeket gyakran nem is takarítottak. Az ő esetükben, szemben a nem cigány dolgozókkal, jellemző volt, hogy sok földijük lakott ugyanazon a

⁵⁰ Csalog Zsolt: Id. mű 31. oldal

munkásszálláson. Sőt, a közeli családtagok felköltöztetése is gyakori volt, gyakoribb, mint a nem cigány munkások körében.⁵¹ Ezzel valamelyest képesek voltak áthidalni azt a feszültséget, bizonytalanságot, amely a nem cigány munkások tudati állapotára volt jellemző volt. Ez pedig nem más, mint a magányosság és elszigeteltség érzése, melynek köszönhetően gyakoriak voltak az öngyilkosságok, az alkoholizmus, agresszív kirohanások.

Nem szabad azt hinni, hogy a cigányság ezzel a stratégiával teljesen meg tudta oldani ezeket a problémákat. Az említett deviáns viselkedésformák rájuk is ugyanúgy jellemzőek voltak. Azonban az egyedi eseteket előszeretettel általánosították a cigányság egészére.⁵² Ugyanis nem minden esetben tudták megoldani például a feleség felköltöztetését, és ahogy Havas Gábor is rámutat a korábbi kapcsolatok – földi, barát stb. – révén megalakult brigádokon belül is komoly törésvonalak húzódtak a cigány munkavállalók csoportján belül. Azonban Bársony János rávilágít, hogy ettől függetlenül a brigád tagjai között létezett egyfajta szolidaritás, tehát ha ez egyik tagot sérelem érte, akkor minden különösebb gond nélkül az egész brigád tovább állt egy új munkahelyre.

A munkásszállói, brigád béli és gyári életvitelen túl azonban a közösségi élet egy fontos és a téma szempontjából elhanyagolhatatlan fórumáról nem esett még szó. Az otthoni közegből kiszakítva, a családtól távol a munkásszállások szigorú szabályaiból adódóan (korlátozott látogatási idők, nincs magánszféra stb.) a hagyományos közösségi életet az utazások alkalmával tudták csak pótolni, lévén a városi környezetbe ezek nehezen voltak beilleszthetőek és ez által annak feladására kényszerültek. Tehát a közös zenéléseknek, szerencsejátéknak, közös élmények megbeszélésének, otthoni problémák megvitatásának a vonat, illetve a busz adott teret. Ez erősítette az önbizalmat és csökkentette a magány érzetét, azonban az otthontól való távolságot, kiszakítottságot nem mérsékelte.⁵³ Sőt, ennek nyomán csak inkább nőtt a feszültség az otthoni környezet és az egyén között. Hiába növelte az egyén presztízsét otthonában az állandó munka és a vele járó jövedelem, azonban a meglazult kapcsolatok legalább akkora presztízsveszteséget eredményeztek. Mindezek ellenére úgy gondolom, hogy a fent említett szokások továbbélése egy fontos eleme annak, hogy a vándorló életmód tovább létezhetett, habár egy egészen más formában.

⁵¹ dr. Bársony János: Id. mű 66-67. oldal

⁵² Az előítéletekről lásd: Budapest Főváros VB. Munkaügyi Főosztály felmérése a fővárosban dolgozó cigányok helyzetéről. 1974. Id: dr. Bársony János: Id. mű 36-37. oldal

⁵³ Uő. 76. oldal

Nem nehéz belátni, hogy ennek milyen hosszú távú következményei voltak. Egyrészt a ritka hazalátogatásoknak köszönhetően a cigány családoknál – ez a nem cigány családokra is ugyanúgy jellemző volt – jellemzővé vált az apátlan családok újbóli megjelenése, mely a két világháború közötti időszakra volt jellemző.⁵⁴ Ezen túl a cigányok helyzetét tovább súlyosbította, hogy a nem cigány lakossággal szemben otthonukban az átlagosnál sokkal rosszabb egészségügyi körülmények között éltek, ami önmagában is korai halandóságot eredményezett a cigány lakosság körében. Azonban ezt még tetézte az a tény is, hogy gyakran a maszekolásokat is erejükön túl vállalták el az amúgy is megterhelő fizikai munka mellett, ami szintén rontotta annak az esélyét, hogy magasabb kort is megélnek. Emiatt végül a család igen korán családfő nélkül maradt.

Már említettem, hogy a '80-as évek második felétől a kezdődő recesszió miatt egyre több cigány munkás veszítette el a munkahelyét. Nem elég, hogy a cigányok – itt elsősorban a férfiakra gondolok – a munkásszálláson újból szegregálódtak, de a kötelékek fellazulásával saját környezetükön belül is szegregálódtak. Talán az összes következmény közül ez az, ami a legsúlyosabb problémát jelentette, egyik peremhelyzetből a másikba csöppentek, ráadásul a saját otthonukban, ami az egyetlen menedéket jelenthette volna ebben a kiszolgáltatott helyzetben. Így az utolsó esély is megszűnt számukra a kitörésre hátrányos helyzetükből, aminek következtében végérvényesen a társadalom peremére kerültek.

Ingázás mint a vándorló életmód folytatása

Ahogy azt a bevezetőben is említettem azért választottam dolgozatom központi témájaként a vándorcigányok helyzetét az államszocializmusban, mert úgy éreztem, hogy ennek a problémának a teljes feltárása még várat magára.

Kétségtelen, hogy voltak sikerei a rendszerváltás előtti kisebbségpolitikának. Többek közt javult a cigányok lakáshelyzete, az iskoláztatás terén is előrelépés volt tapasztalható. Azonban a legnagyobb baj ezzel a kisebbségpolitikával az volt, hogy – mint annyi minden más esetben – számokban és tervekben gondolkodtak. Ez pedig csak tüneti kezelést eredményezett, valójában a meglévő társadalmi feszültségeket nem oldotta fel, sőt tovább mélyítette azt.

⁵⁴ Havas Gábor: Id. mű 196. oldal

De ugyanígy a vándorcigányok vagy „kóbor elemek” problémájának megoldása is csak esetleges volt. A munkakerülés, vándorló életmód a történelem során szinte végig deviáns magatartásnak számított. A szocializmusban a közveszélyes munkakerülésért akár szabadságvesztés is járhatott. Csakhogy a vándorcigányok helyzete ennél sokkal differenciáltabb volt.

Láthattuk hogyan, milyen eszközökkel próbálták felszámolni a cigányságnak ezt a számottevő rétegét az államszocializmus alatt kezdve a fekete igazolványtól az internálásig. Azonban hamar felismerték, hogy ez a módszer nem megoldás a problémára. De mint utaltam rá a későbbi tervszerű programok, melyek leginkább a statisztikák tényszerű közlésében kimerülő jelentéseken alapultak, ugyanúgy az akkori kisebbségpolitika helyben toporgását eredményezte, amelyet az egymást követő jelentések szövegei is jól tükröznek.

Ugyanígy a vándorcigányok helyzetét is csak rövidtávon sikerült megoldani. Teljes körűen nem sikerült röghöz kötni őket, hiszen a kulturális különbségeknek köszönhetően így is maradtak olyanok, akik időszaki munkákból éltek, melynek következtében gyakran kényszerültek lakóhelyet változtatni. Azonban az ingáztatással, amellyel végül sikerült a magyarországi cigányok foglalkoztatásán javítani, a cigányságon belül kitermelődött egy a nem cigány lakossághoz hasonló ingázó munkásréteg.

Azonban ezzel az ingázó életmód újból felélesztette azokat a szokásokat és életvitelt, mely a korábbi korszakok vándorcigányaira volt jellemző. Azonban ezúttal ez a vándorlási folyamat a családi kötelékekből kiszakítva zajlott le, távol az otthontól, amely újabb gátját vetette a sikeres társadalmi integrációnak, hiszen az egyén ez által saját környezetéből is kitaszítottá vált, ahogy erre korábban utaltam Bársony tanulmánya kapcsán. Mégis miért gondolom úgy, hogy az ingázás a vándorló életmód folytatásának vagy új alakulatának tekinthető?

Ellenérv lehet, hogy nem csak a cigányok ingáztak a lakóhelyük és munkahelyük között, nem csak ők éltek rossz körülmények között, rendkívül alacsony komfortfokozatú munkásszállásokon. Vagy például a cigány munkavállalók és kubikosok helyzete és életvitele között alig fedezhető fel különbség.

Pont ellenkezőleg. Számos különbség fedezhető fel a nem cigány és cigány ingázást folytató férfiak között. Bársony már idézett tanulmányában, amikor a az ingázások során kialakult társasági életről ír, tulajdonképpen megválaszolja a kérdést.

Formoso egy 1986-os tanulmányában egy, a téma szempontjából nagyon fontos dologra mutat rá. Arra, ahogyan a cigány társadalom elkülöníti, és ez által meghatározza önmagát a nem cigány társadalommal szemben, mi a különbség cigány és „gádzsó” közt. E szerint, végül is, ha nem is tudatosan, de valahol vándorként definálják magukat a cigányok. Formoso szerint ugyanis a cigányok számára „egy gádzsó egyszerre jelenti az idegent, a parasztot és a letelepültet.”⁵⁵ Az idegenség itt a cigány és „gádzsó” kultúrák közötti idegenséget jelenti. Ha pedig a gádzsó paraszt, akkor a cigány nemcsak, hogy nem-paraszt, de nem is letelepedett ember. Felmerül a kérdés, hogy akkor minden cigányt – tartozzon bármelyik csoporthoz is – egységesen vándorlónak („vojázsör”) kell tekinteni és ők minden vándorlót cigánynak tekintenek?

Formoso szerint lényegében arról van tehát szó, hogy a letelepedést követően a cigányok továbbra is elődeik vándorló életmódjára való hivatkozással különböztetik meg saját magukat a többségi társadalomtól, ami azt feltételezi, hogy ennek a vándorló életmódnak egyes „jellegzetes cselekvési és gondolkodási sémái” továbbra is fennmaradtak.

Véleményem szerint a dolgozatomban bemutatott források, esettanulmányok erről a jelenségről tesznek tanúbizonyságot. Akár a Havas által bemutatott foglalkozási stratégiákra, akár Bársony esettanulmányában leírt szabadidőtöltésre, akár az ingázás során folytatott társasági életre gondolunk, pontosan ezeknek a korábbi életmódban gyökerező kulturális mintáknak a továbbélését bizonyítják, melyek alapján az ingázás a vándorló életmód egy egészen sajátos formájának tekinthető. Hiszen pont ezeknek a kulturális sémáknak köszönhetően tesznek, ha szándékolatlanul is, az ingázók cigányok maguk és az ingázó nem cigányok között.

Ahhoz, hogy az ingázás a vándorló életmód folytatásává váljon nem feltétlenül van szükség a család közelségére, hiszen Montailou – Emmanuel Le Roy Ladurie által bemutatott – „transzhumáló” nomád férfitársadalmának tagjai⁵⁶ a szoros családi kötelékekből kiszakítva továbbra is az otthonról hozott, örökölt minták alapján cselekszenek, alakítják társas kapcsolataikat.

Ugyanakkor nem szabad megfeledkeznünk ennek az életformának a negatív hatásairól sem. Itt azonban nem csak egyéni életutakról van szó. Ezek a társadalmi folyamatok alapjaiban az egész cigányságot érintették. Nem csak az egyén esetében

⁵⁵ Bernard Formoso: Cigányok és letelepültek In: Cigányok Európában I. Nyugat-Európa. Szerk.: Prónai Csaba Budapest, Új Mandátum, 2000. 32. oldal

⁵⁶ Emmanuel Le Roy Ladurie: Montailou. Egy okszitán falu életrajza. Budapest, Osiris Kiadó, 1997.

okoztak olyan tudati állapotot, ami alapjaiban ellehetetleníti a felemelkedést és a teljes kilátástalanság érzését eredményezi, de ugyanakkor szétzilálta a cigány közösségeket is és az asszimilálódás helyett sokkal inkább marginalizálódtak. Ennek hatását nem csak közvetlenül a rendszerváltás után, hanem még napjainkban is érzékelhetjük. Ezeknek a hatásoknak a feltárása további kutatások tárgya lehetne.

Felhasznált Irodalom

- Bárány Zoltán: A kelet-európai cigányok. Rendszerváltás, marginalizálódás és nemzetiségi politika. Athenaeum 2000 kiadó, Budapest, 2003.
- Bársony János. 1981 Fővárosi cigány dolgozók az építőiparban Népművelési Intézet, Budapest, 1981.
- Bright, Richard: Travels from Vienna Through Lower Hungary with Some Remarks on the State of Vienna During the Congress in the Year 1814. Edinburgh, Archibald Constable, 1818.
- Csalog Zsolt: A cigányság a magyar munkaerőpiacon In: Szociológiai Szemle 1993/1. 29-35.
- Demszky Gábor: „Cs” In: Kritika 1980/10.
- Dupcsik Csaba: A magyarországi cigányság története. Történelem a cigánykutatások tükrében, 1890-2008. Osiris Kiadó, 2009.
- Gaál György: A dánosi rablógyilkosság – és ami mögötte van. In: Médiakutató, Budapest, 2007.
- Havas Gábor: Foglalkozásváltási stratégiák különböző cigány közösségekben In: Andor Mihály (szerk.) Cigányvizsgálatok. Művelődéskutató Intézet, Budapest 1982.
- Dr. Hoóz István: A cigány népesség számának alakulása. In: Statisztikai Szemle. 1987/2-3. sz. 220-233.
- Kemény István (szerk.): A romák/cigányok és a láthatatlan gazdaság. Budapest, Osiris Kiadó-MTA Kisebbségkutató Műhely, 2000.
- Karsai László: A cigánykérdés Magyarországon 1919-1945. Út a cigány Holocausthoz. Cserépfalvi Könyvkiadó, Budapest 1992. 31-53. oldal
- Kálmán András: A magyar cigányok problémája Társadalmi Szemle 1946. 8-9. sz.
- Kemény István: A romák/cigányok és a láthatatlan gazdaság. Budapest, Osiris Kiadó-MTA Kisebbségkutató Műhely, 2000.
- Mezey Barna (szerk.): A magyarországi cigánykérdés dokumentumokban 1422-1985. Budapest, Kossuth Könyvkiadó, 1986.
- Nagy Pál: A magyarországi cigányok korai története (14-17. század) http://www.tte.hu/_public/ttorszkonf/korai.rtf Utolsó elérés: 2012. április 15.

Nagy Pál (szerk.): Források a magyarországi cigányság történetéből (1758-1999). Szent István Egyetemi Kiadó, Gödöllő, 2011.

Purcsi Barna Gyula: Fekete személyi igazolvány és munkatábor. Kísérlet a cigánykérdés „megoldására” az ötvenes évek Magyarországon. In: Beszélő 2001/6. <http://beszelo.c3.hu/cikkek/fekete-szemelyi-igazolvany-es-munkatabor> Utolsó elérés: 2012. április 18.

Rostás-Farkas György-Karsai Ervin: A cigányok története. Le romengi historiája. Budapest, Művelődési és Közoktatási Minisztérium – Cigány Tudományos és Művészeti Társaság 1992.

Felhasznált Források

A cigánylakosság helyzetének megjavításával kapcsolatos egyes feladatokról. Az MSZMP KB PB határozata 1961. június 20.

A cigánylakosság helyzetének javításával kapcsolatos egyes feladatok végrehajtásának tapasztalatairól. Az MSZMP KB Agitációs és Propaganda Bizottságának állásfoglalása. 1968. június

A Magyarországi cigánylakosság helyzetéről. Az MSZMP KB Politikai Bizottság Határozata. 1979. április 18.

A Magyarországon élő cigánylakosság helyzetéről. Az MSZMP KB Agitációs és Propaganda Bizottságának állásfoglalása 1974. június 11

A Városi Tanács VB. Titkárságának beszámolója a városi cigányságnak helyzetéről. 1977. november 25. Szentes

A Győr-Moson-Sopron Megyei Tanács VB. Munkaügyi Osztály feljegyzése a cigányok munkaügyi helyzetéről 1960. mjus 6. Győr

Szatmár-Bereg vármegye cigánykérdésről tartott ülésének jegyzőkönyve 1948. június 23. Mátészalka.

Szatmár-Bereg vármegye törvényhatósági bizottsági ülésének jegyzőkönyvi kivonata 1948. október 27. Mátészalka.

Vendéghe Endre: A magyarországi cigánylakosság között végzendő munka időszerű feladatai (előadás). 1959. november 13. Budapest